

ΒΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΖΟΥΓΚΛΕ

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΤΥΦΩΝΕΣ

ΑΞΙΔΕΥΑΜΕ στη θάλασσα της Κίνας, τραβώντας για τη Μανίλα. Η θάλασσα ήταν ήσυχη, σαν μια άπειρη λίμνη. Στόν ορίζοντα, ένα μουντό μπλε χρώμα, σαν κυκλικό τεύχος, τύλιγε τα κύματα. Τα φτερωτά ψάρια, σαν γελιθόνια της θάλασσας, παιγνίδιζαν εδώ κι' εκεί, μαύρα κι' άσπρα, ξεληδώντας ξαφνικά από τα νερά.

Σε λίγο θα μπαίναμε στην άγρια εποχή με τους τυφώνες. Μά ίσως κείνη τη στιγμή το άστεροσκοπείο της Σαγκάης δεν είχε ακόμη προναγγείλει κανένα τυφώνα. Και έτσι, η ζωή κυλούσε ώμορφα, όπως το καράβι πάνω στα μαύρα τροπικά νερά...

Γείτονες στο τραπέζι και συντρόφους στη γέφυρα, είχα δύο Αυστραλούς, ένα ευχάριστο άνδρουνό, εθώμο λάντα. Ο σύζυγος είχε ταξιδέψει κι' άλλους. Τα μάτια του είχαν ένα γαλανό κι' άθωο χρώμα. Μά ήταν λιγάκι παράξενος. Δεν ήξερε κανείς αν έκανε χιούμορ ή αν μιλούσε σοβαρά. Πήγαινε κι' έρχόταν πάνω στη γέφυρα, με τα κιάλια στα χέρια, παραμονεύοντας κανένα καπνό στον ορίζοντα, για να δει πρώτος αυτούς το καράβι που θα περνούσε από κοντά μας. Εκείνη πάλι καθόταν άναπαυτικά, σε μία πολυθρόνα και διάβαζε άγγλικά μυθιστορήματα ή έπαιζε με τους άλλους επιβάτες διάφορα παιγνίδια πάνω στο κατάστρωμα.

Ούτε, όμως, ο ένας, ούτε ο άλλος ξεχνούσαν να καταθούν πέντε ή έξι φορές στην τραπεζαρία. Ο αέρας της θάλασσας τους άνοιγε την όρεξη. Έπειτα, ανέβαιναν πάλι άπάνω, εθώμοι, με το χαμόγελο στα χείλη και τριγυρίζαν εδώ κι' εκεί, ακούραστα, δίχως άλλο για να χωνέψουν.

Η ζωή άπόσπαστο πάνω σ' ένα καράβι δεν είναι διόλου τρελή, όπως είναι στη στεριά. Ένας μεγάλο ταξίδι, άργα ή γρήγορα φέρνει την πληγή. Και πρέπει κανείς, με κάθε τρόπο, να φυλαγεται άπ' αυτήν.

Άπό τη Γιοκοχάμα στην Μανίλα, με όλες τις σκάλες της Ίαπωνίας και του Χόνγκ - Κούγκ, χρειάζονται καμμιά δωδεκαριά μέρες. Η πρώτες ώρες μέρες, όσο το καράβι θρικόκεται κοντά στα παράλια, είναι κάπως ευχάριστες. Ιίς άλλες, όμως, πρέπει να θρικόκε κανείς τρυπο να σκοτώνη τον καιρό του.

Ένας άπ' τους επιβάτες λοιπόν θέλησε να γίνη ήρωας μιάς ρωμαντικής περιπέτειας. Τριγυρίζει πάνω στη γέφυρα, σφύριζε τα εθώμα τραγουδάκια του Μπροντγουάιη, έκανε γλυκά μάτια στις κυρίες και ήξερε διασκεδαστικές ιστορίες που έκαναν όλο τον κόσμο να ξεκαρδίζεται άπό τα γέλια.

Η άμορφη Αυστραλή, έκλεινε τότε τα άγγλικά ρομάντσα της και τόν άκούγε, κατασοητημένη.

Έτσι, σε λίγο, πήρε τη συνήθεια να τόν προσκαλή στο τραπέζι της, για να πάρουν μαζί το άμψή-τή, μισή ώρα πριν άπό το δείπνο. Έλίση τόν προσκαλούσε και στο άπογευματινό τσάι. Η ίδια μάλιστα του έτοιμάζε τις φέτες με το φρέσκο βούτυρο.

Ο επιβάτης αυτός ήταν πιο ευχάριστος άπό τόν άνδρα της, με άμορφο πρόσωπο. Πιόνος, ή μπορούσε άσφαλώς να παίξη το ρόλο ενός άκατανίκητου κατακτητή τών γυναικείων καρδιών. Τώρα, ήταν άπλάς ένας πολύ συμπαθητικός άνδρας. Μά τρυμερά επικίνδυνος για τις κυρίες που ήλάττουσαν στο ταξίδι.

Και το δράμα έξέσπασε δυό μέρες πριν φθάσουμε στις Φιλιππίνες, δίχως κανείς μας να το προβλέψει, ένα θράδυ, την ώρα που τρώγαμε στην τραπεζαρία.

Όλα ήταν ήσυχα. Μά, ξαφνικά, είδαμε τόν σύζυγο να σηκώνεται κατακόκκινος, σαν την παπαρούνα, και να φεύγη άπό τήν τραπεζαρία. Η άμορφη Αυστραλή και ο φίλος, έσκυψαν το κεφάλι παραμένει πάνω άπό το πιάτο τους.

Έπειτα, στο σαλόνι κι' εκεί κοντά στο πιάνο, έγινε ο καυγάς. Όλοι μαντεύαμε τα λόγια τους. Ο ζηλιάρης σύζυγος πίστευε πως τόν είχε άπατήσει η γυναίκα του. Χειρονομώσε μπροστά της σάν τρελλός, ενώ εκείνη με δάκρυα στα μάτια, προσπιθώσε να κατευνάση το θυμό του. Ο φίλος, σασισημένος, έπαιχε για μιά στιγμή τήν ύπομονή του κι' έκανε να χιμήξη άνω σάν σύζυγο. Μά τους χάρισαν άμέσως, εκείνοι που έτυχε

να θρικόκωνται κοντά τους. Ο γόης τότε, με τρία πηδήματα, κατέθηκε τη σκάλα και δέν ξαναφάνηκε πεία.

Η Αυστραλή, σε λίγο, άρχισε να τριγυρίζει στη γέφυρα σαν κολασμένη ψυχή. Κάθε τόσο μάς έπαιρνε σε λυγμούς, που έσοκίζαν τήν καρδιά. Κάθε τόσο μάς έπαιρνε για μάρτυρες της άγνης και άθωας ζωής της. Έμεις τήν άκούγαμε με συμπάθεια, χωρίς να πιστεύουμε θέβαια στις έξομολογήσεις της κι' ένας-ένας άποτραβιάωμαστε για να μη θυμώσουμε περισσότερο το σύζυγο. Άστόσο, έπειδή η δύστυχη κυρία κύτταζε στο τέλος τη θάλασσα μ' ένα παράξενο τρόπο, μερικοί νέοι έβρωήσαν καλό να τήν προσέχουν άπό κοντά. Φοβόντουσαν καμμιά άποπειρα αυτοκτονίας κι' άνειρευόντουσαν να γίνουν ήρωες και σωτήρες στα μάτια της άμορφης Αυστραλής. Έπί τέλους! Το πληχτικό ταξίδι μας άρχισε να παίρνει έτσι κάποιον ένδιαφέρον. Η άτυχη σύζυγος καθάταν λάντα στο ίδιο μέρκι και έκλεινε διαρκώς. Σε λίγο κατάλαβε όλος ο κόσμος, ότι δέν έτολμούσε να γυρίση στην καμπίνα της. Όταν μάλιστα ύστερα άπό ώρα κατέθηκε στην δεύτερη γέφυρα και είδε εκεί πέρα τόν άνδρα της, το έβαλε στα πόδια και ξαναγυρίσε στην θέσι της. Τι έπρεπε άρά γε να γίνη; Συλλογισθήκαμε τότε να στείλωμε κάποιον να μιλήση σάν άνδρα της. Μά ο σύζυγος έκανε σαν τρελλός και δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Περατώσε απάνω κάτω στη δεύτερη γέφυρα, γυρίζε στην καμπίνα του, έβγαине πάλι, έτρεχε δά κι' εκεί, έτοιμος για το δράμα...

Η συνέχεια αυτής της περιπέτειας ξετυλίχτηκε μπροστά στις μάτια μου. Είχα μιά καμπίνα πολυτέλειας κι' έτσι άπό το φινεστρίνι μου μπορούσα να παρακολούθω ό,τι γινόταν πάνω στη γέφυρα.

Η Αυστραλή, λοιπόν, όταν ο άνδρας της παρουσιάθηκε σε μιά στιγμή άπάνω, έτρεξε κοντά του, έτοιμη για συμπόλιωσι. Έβγαίσε άναμφρες κραυγές και με λυγμούς και με δάκρυα προσπιθώσε ν' άποδείξη τήν άθωότητά της.

Έκείνος, όμως, έσφιγγε τα δόντια και τις γροθίες του και δέν έλεγε λέξι. Έπειτα, για να δώση ένα τέλος σ' αυτήν τήν ιστορία, άρπαξε άπό τή μέση τήν άπιστη και προσπαθήσε να τήν πετάξη στη θάλασσα. Εκείνη, όμως, γαντζωνόταν άπό εδώ κι' άπό εκεί κι' έτσι ο άνδρας της δέν μπόρεσε να πραγματοποιήση τόν σκοπό του. Δέν ήσυχασε όμως, γιατί όταν άπελπίσθηκε άπό το πρώτο σχέδιό του, έφάρμοσε άμέσως ένα δεύτερο. Χιμήξε ούρλιάζοντας άπό τη λύσσα του και κάρφωσε τα νύχια του στο λαϊμό της για να τήν πιλή. Έτριξε τα δόντια του σαν δαιμονόπληκτος και θά έλεγε κανείς πως ήθελε να σκοτώση τη γυναίκα του για να έκπληρώση κάποιον ιερό καθήκον.

Έκείνη, όμως, τή στιγμή παρουσιάθηκε ξφνικά ένας επιβάτης, που ήταν άλλοτε κι' αυτός, στην Αυστραλία. Μόλις είδε λοιπόν τους συζύγους που μάλωναν, έτρεξε κοντά τους κι' άρχισε να τους συμβιθάξη με νευρικές και σπασμαδικές χειρονομίες. Ο σύζυγος τότε παράτησε τη γυναίκα του και κείνη, νομίζοντας, ότι τήν είχε συγχαρέσει, έκανε να τόν άγκαλιάση. Μά εκείνος, με μιά γροθιά τήν πέταξε κάτω κι' έτρεξε στην καμπίνα του.

Η άμορφη Αυστραλή, όπως έλεπετε, δέν μπορούσε να γυρίση κι' αυτή στην καμπίνα. Πήγε λοιπόν και πέρασε τήν νύχτα της στην καμπίνα του άλλου Αυστραλού που προσπιθώσε να καταπραΐνη τόν άνδρα της.

Όσο τώρα για το φίλο, όλον αυτόν τόν καιρό έπαιζε μερτζι, μ' ένα πληχτικό κι' άδιάφορο ύφος. Έπειτα, πήγε στο μπάρ κι' άρχισε να πίνη ίσως τή στιγμή που έκλεισε.

Όταν εημέρωσε, ή θάλασσα ήταν άμορφη, ήσυχη, σαν ένα άλωμένο ατλάζι. Το έρωτικό δράμα της νύχτας είχε περάσει σαν τυφώνας. Οι επιβάτες κύταζαν με περιεργιές τους τρεις τραγικούς ήρωας που είχαν άνεθ ή' αϊτοί στη γέφυρα κι' έκαναν πως δέν ήξεραν τίποτε. Η άμορφη Αυστραλή έαπλωμένη άναπαυτικά στην πολυθρόνα της, διάβαζε κάποιον άγγλικό ρομάντατο. Ο σύζυγος πήγαινε κι' έρχόταν πάνω στη γέφυρα, με τα κιάλια στα χέρια, παραμονεύοντας τόν καπνό κάποιου καρραβιού σάν ορίζοντα. Κι' ο φίλος, εθώμος, έλεγε δά κι' έκει τις διασκεδαστικές ιστορίες του, κάνοντας όλον τόν κόσμο να ξεκαρδίζεται άπό τα γέλια. Ο τυφώνας είχε περάσει. Η ζωή ξανακυλούσε άργά-άργά με τήν ίδια πάλι μοιωνία...

ΠΕΝΕ ΖΟΥΓΚΛΕ

